

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy Petra Šuránka a soudců Karla Ulíka a Miroslava Makajeva ve věci

žalobce: **T. B.**
bytem X

proti

žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**
sídlem Zborovská 81/11, 150 21 Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 4. 2024, č. j. 049459/2024/KUSK,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Soud v této věci potvrzuje, že stavební úřad správně zastavil řízení o dodatečném povolení stavby, neboť žalobce k žádosti nepřipojil projektovou dokumentaci a závazné stanovisko orgánu územního plánování. Žalobce se sice bránil tím, že ke stavbě skleníku tyto podklady dokládat nemusel. Jeho argumentace ale byla zjevně účelová a správní orgány dostatečně zdůvodnily závěr, že posuzovaná stavba je dřevěným srubem, nikoli skleníkem. Některými

Shodu s prvopisem potvrzuje: Mgr. E. M.

námitkami se pak soud nemohl zabývat, protože svou povahou spadají do řízení o odstranění stavby.

Průběh správního řízení

2. Městský úřad Říčany (dále „stavební úřad“) provedl dne 19. 11. 2010 na základě podnětu kontrolní prohlídku mj. na pozemku parc. č. X v k. ú. X. Zjistil, že se na něm nachází dřevěný srub o velikosti přibližně 6 x 8 m, přízemní s podkrovím a sedlovou střechou, výškou k hřebeni střechy cca 6 m, sloužící jako sklad (dále „stavba“).
3. Stavební úřad dále zjistil, že právní předchůdce žalobce dne 4. 3. 2004 ohlásil Obecnímu úřadu Mukařov drobnou stavbu do 16 m². Stavba měla být ze dřeva a s taškami jako střešní krytinou.
4. Oznámením ze dne 15. 3. 2011 stavební úřad zahájil řízení o odstranění stavby, neboť stavba byla realizována v rozporu s podaným ohlášením. Dne 1. 4. 2011 se konalo ústní jednání, na němž stavební úřad sdělil, že do 30. 4. 2011 vyčká, zda právní předchůdce žalobce požádá o dodatečné povolení stavby. Poté ve věci rozhodne (*žádost o dodatečné povolení tehdy nebyla podána a stavební úřad ve věci nerozhodl – pozn. soudu*).
5. Dne 14. 2. 2023 stavební úřad provedl další kontrolní prohlídku stavby (*zřejmě v návaznosti na dotaz ohledně stavu řízení ze dne 7. 11. 2022 – pozn. soudu*). Od roku 2011 nedošlo ke změně. Stavba není uvnitř využívána. Stavební úřad stanovil 30denní lhůtu k podání žádosti o dodatečné povolení stavby.
6. Dne 13. 3. 2023 žalobce požádal o dodatečné povolení stavby.
7. Stavební úřad vyzval žalobce, aby do 31. 8. 2023 žádost doplnil o kompletní projektovou dokumentaci, závazné stanovisko orgánu územního plánování a koordinované závazné stanovisko odboru životního prostředí. Za tím účelem řízení o dodatečném povolení stavby přerušil.
8. Dne 29. 8. 2023 žalobce podal „*doplnění žádosti*“. V něm uvedl, že stavba je určena k využití jako skleník o dispozici do 40 m² zastavěné plochy a do 5 m výšky. Podle § 79 odst. 2 písm. n) a § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), tak nevyžaduje územní rozhodnutí ani stavební povolení. Proto není nutné vypracovávat projektovou dokumentaci. Ze shodného důvodu je nadbytečné i závazné stanovisko orgánu územního plánování. Žalobce doložil pouze souhlasné koordinované závazné stanovisko odboru životního prostředí ke stavbě s vymezeným účelem – skleník a skladování.
9. Stavební úřad usnesením ze dne 13. 2. 2024, č. j. 48603/2024-MURI/OSÚ/00023 (dále „*prvostupňové rozhodnutí*“), řízení o žádosti o dodatečné povolení stavby zastavil, protože žalobce ve stanovené lhůtě žádost nedoplnil. Argumentaci, že stavba je skleníkem, nepřisvědčil. Poukázal na to, že je realizována ze svislých i vodorovných dřevěných konstrukcí a střecha je kryta taškami. Přízemí stavby obsahuje okenní otvory, vstupní dveře a dřevěnou podlahu, v podkroví je francouzské okno. Od počátku řízení je stavba projednávána jako dřevěný srub. Tvrzení o skleníku je proto účelové. I kdyby ale stavba skleníkem byla, územní plán jej na daném místě nepřipouští.
10. V odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí žalobce nejprve namítl, že řízení o odstranění stavby odporuje jeho legitimnímu očekávání a že od zahájení řízení uplynulo 12 let. Dále trval na tom, že v případě skleníku není třeba vyžadované podklady dokládat. Připustil, že

Shodu s prvopisem potvrzuje: Mgr. E. M.

stavba svým stylem může srub pro rodinnou rekreaci připomínat, avšak zásadní je skutečné účelové určení stavby. Stávající podoba stavby nadto není konečná, neboť stavba stále není dokončena. Skleníky ani nemusejí být celé skleněné. Dodatečné průsvitné plochy mohou (a měly být) přidány v průběhu realizace stavby. Střecha krytá taškami poskytuje ochranu před padajícími větviemi. Pro pěstování určitých plodin je menší míra slunečního svitu dostatečná a lepší izolační podmínky dřevěné stavby žádoucí. Částečná prosklenost umožňuje i pěstování hub. Stavba k těmto účelům dosud neslouží, protože není ve své finální podobě. Žalobce nesouhlasil ani s tím, že by stavba byla v rozporu s územním plánem. Závěrem navrhl přerušení řízení, protože jedná s obcí o změně územního plánu.

11. V záhlaví označeným rozhodnutím (dále „napadené rozhodnutí“) žalovaný odvolání zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. Konstatoval, že argumentace žalobce o skleníku, kterou poprvé užil až v odvolání, je mylná a zjevně účelová. Podle žalovaného lze na uvedenou věc aplikovat rčení, že *když něco vypadá, plave a kváká jako kachna, bude to patrně kachna*. Žádal-li žalobce o dodatečné povolení stavby dřevěného srubu, který je postaven jako dřevěný srub, tak jej stavební úřad nemůže projednávat jako skleník. Jelikož žalobce žádost nedoplnil, musel stavební úřad řízení zastavit. K posouzení povahy stavby žalovaný odkázal na prvostupňové rozhodnutí. K námitce *promlčení odstranění stavby* žalovaný uvedl, že pouze na stavby provedené před 1. 1. 1955 se nevztahuje povinnost projednání v řízení o odstranění stavby dle § 129 stavebního zákona. Správní orgány pak rozhodují na základě územního plánu platného ke dni vydání rozhodnutí, nikoli dle zvažovaných či projednávaných změn.

Žaloba

12. Žalobou podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále „s. ř. s.“), se žalobce domáhá zrušení napadeného rozhodnutí.
13. Nejprve shrnuje vývoj provádění stavby. Právní předchůdce ohlásil v roce 2004 záměr spočívající v realizaci drobné stavby, aniž by specifikoval, jaké je účelové určení stavby. S účinností stavebního zákona se rozhodl stavbu rozšířit a využívat ji jako skleník. V roce 2007 ještě ani neexistoval územní plán, ten byl vydán pro dotčené katastrální území až následně. Dnešní podobu stavby nelze považovat za konečnou, protože z různých důvodů není zcela dokončena. V roce 2011 během místního šetření byl právní předchůdce informován, že pokud nepodá žádost o dodatečné povolení, může stavba zůstat tak, jak je, ale nemůže ji obývat. S tím právní předchůdce souhlasil a žádost nepodal, neboť měl v úmyslu stavbu užívat jako skleník. Až do roku 2023 řízení neprobíhalo. Právní předchůdce i žalobce tak byli v dobré víře, že stavbu není nutné odstranit.
14. K věci samé žalobce uvádí, že není pravdou, že by o skleníku začal hovořit až v odvolání. O stavbě jako skleníku pojednával již na počátku řízení o dodatečném povolení stavby. Z toho plyne, že jeho tvrzení nejsou účelová. Žalovaný se v důsledku toho s argumenty žalobce nezabýval. Žalovaný se nevypořádal ani s námitkou, že stavba skleníku nepotřebuje ke své realizaci projektovou dokumentaci.
15. Správní orgány dále pominuly, že stavba se na pozemku nacházela ještě před přijetím územního plánu. Ten se přitom nemůže dotknout již existujících staveb. Nadto i dle územního plánu je stavba přípustná, neboť pěstování rostlin ve skleníku odpovídá přípustnému využití ploch NP (přírodní plochy).

16. Žalobce též namítá, že v důsledku dlouhé doby vedení řízení o odstranění stavby měl nárok na odstranění stavby zaniknout. Sam stavební úřad uvedl, že stavba je ve stejném stavu od roku 2011. Neexistuje tak důvod pro její odstranění.

Vyjádření žalovaného

17. Žalovaný navrhuje žalobu zamítnout. Poukazuje na to, že stavební úřad popsal stavbu jako dřevěný srub již v protokolech z místních šetření ze dnů 19. 11. 2010, 1. 4. 2011 a 14. 2. 2023. Žalobce název stavby nespороval a protokoly podepsal. Ke skutečnému provedení stavby žalovaný odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Též nelze přihlížet k tomu, co údajně někdo někomu řekl před 13 lety. Při projednání žaloby je třeba vycházet z písemných podkladů. Žalobce a jeho právní předchůdce nikdy nemohli být v dobré víře, protože stavba byla již od počátku provedena v rozporu s ohlášením, a jde tedy o nepovolenou stavbu. Tu pak nemohl respektovat ani územní plán. Délka řízení pak není důvodem k jeho ukončení.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

18. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a že splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené.
19. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.).
20. O žalobě soud rozhodl bez jednání, neboť s takovým postupem účastníci implicitně souhlasili dle § 51 odst. 1 s. ř. s.
21. Dokazování soud neprováděl, neboť si vystačil s obsahem správního spisu, z něhož vychází. [rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále „NSS“) ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117, č. 2383/2011 Sb. NSS]. Řada navržených důkazů byla jeho součástí. Neprovedení svědeckých výpovědí soud odůvodňuje v související části odůvodnění.

Posouzení žalobních bodů

22. Soud úvodem předesílá, že stavební úřad zastavil řízení o dodatečném povolení stavby podle § 66 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, z důvodu, že žalobce ve stanovené lhůtě nepředložil podklady potřebné pro dodatečné povolení stavby (konkrétně projektovou dokumentaci a závazné stanovisko orgánu územního plánování). Předmětem soudního přezkumu je tak rozhodnutí procesní povahy vydané v důsledku nedoložení podstatných náležitostí žádosti o dodatečné povolení stavby, nikoliv meritorní rozhodnutí, které by se věcně zabývalo otázkou, zda má být stavba dodatečně povolena, či nikoliv (ve smyslu § 129 odst. 3 stavebního zákona).
23. Dále je třeba zdůraznit, že řízení o dodatečném povolení stavby a řízení o odstranění stavby jsou dvě samostatná řízení, byť jsou spolu v určitých ohledech významně provázána. V každém z těchto řízení však stavební úřad zkoumá naplnění odlišných zákonných podmínek (viz např. rozsudek NSS ze dne 7. 11. 2018, č. j. 9 As 368/2017-48).
24. Žalobce přitom uplatňuje námitky, které svou povahou spadají právě do řízení o odstranění stavby, nikoli do řízení o jejím dodatečném povolení. Ostatně důkazem toho je i stěžejní argument žalobce, že správní orgány vadně vyhodnotily povahu stavby. Žalobce totiž brojí proti prvostupňovému a napadenému rozhodnutí s tím, že stavba je fakticky skleníkem, a proto podle § 79 odst. 2 písm. n) a § 103 odst. 1 písm. a) stavebního zákona nevyžaduje žádný Shodu s prvopisem potvrzuje: Mgr. E. M.

povolovací akt stavebního úřadu. To je ale typická námitka, kterou lze uplatnit v řízení o odstranění stavby. Právě v něm je místo pro argumentaci založenou na tom, že nejde o „černou stavbu“, protože je možné ji realizovat ve volném režimu. Sám žalobce ale naopak požádal o dodatečné povolení stavby, čímž dal najevo, že stavbu je třeba podle stavebního zákona dodatečně povolit. I kdyby tak učinil pouze z procesní opatrnosti, v konečném důsledku se touto námitkou domáhá pouze jiného důvodu zastavení řízení.

25. Soud shrnuje, že v tomto řízení se může zabývat pouze tím, zda správní orgány zastavily řízení o dodatečném povolení stavby po právu. Nepřísluší mu posuzovat, zda má být stavba odstraněna nebo zda vyhovuje územnímu plánu. Byť se k souladu stavby, resp. žalobcem tvrzenému využití jako skleníku, s územním plánem správní orgány vyjádřily, důvod pro zastavení řízení spočíval v nedoložení nezbytných podkladů pro projednání žádosti. Nešlo tak o důvod, o který by svá rozhodnutí opřely. Soud se proto ani nezabýval žalobními námitkami, jimiž žalobce poukazoval na nepřiměřeně dlouhou dobu vedení řízení o odstranění stavby a s tím související legitimní očekávání či na soulad stavby s územním plánem. Tyto okolnosti je třeba zvažovat v řízení o odstranění stavby, případně (pokud jde o soulad s územním plánem) při věcném projednání žádosti o dodatečné povolení stavby, k němuž ale nyní pro vady žádosti nedošlo. Soud tudíž ani neprováděl související navržené důkazy (výslech starostky obce Mukařov ke změně územního plánu a právního předchůdce žalobce k legitimnímu očekávání a k tomu, co mu měl stavební úřad v minulosti sdělit).
26. K věci samé soud uvádí následující:
27. Platí, že k žádosti o stavební povolení je stavebník povinen připojit projektovou dokumentaci zpracovanou projektantem, která splňuje stanovené náležitosti. Stavební úřad následně v reakci na žádost o stavební povolení přezkoumá samotnou žádost a připojené podklady tak, aby zjistil, zda lze podle nich stavbu provést. Zejména ověří, zda je projektová dokumentace úplná, přehledná a přiměřeně řeší obecné požadavky na výstavbu. Též zkoumá, zda je stavba v souladu se závaznými stanovisky dotčených orgánů. Pokud žádost neobsahuje požadované náležitosti, stavební úřad vyzve stavebníka k jejímu doplnění [§ 90 odst. 1 písm. c), § 110 odst. 2 písm. e), § 111 odst. 1 písm. b) a d) a odst. 3 stavebního zákona]. Pokud však projektová dokumentace zcela absentuje či není zpracována oprávněnou osobou, stavební úřad takovou žádost neprojednává a řízení zastaví (§ 110 odst. 4 stavebního zákona). V řízení o dodatečném povolení stavby se postupuje přiměřeně podle pravidel právě uvedených (§ 129 odst. 2 stavebního zákona).
28. Správní orgán zastaví řízení o žádosti, pokud žadatel neodstranil v určené lhůtě podstatné vady žádosti, které brání pokračování v řízení [§ 66 odst. 1 písm. c) správního řádu].
29. V nyní projednávané věci není sporné, že žalobce k žádosti o dodatečné povolení stavby nepřipojil projektovou dokumentaci a závazné stanovisko orgánu územního plánování. Tyto podklady nedoložil ani na výzvu stavebního úřadu.
30. Soud konstatuje, že za takové situace neměl stavební úřad jinou možnost než řízení zastavit. Dokonce žalobci poskytl dodatečnou lhůtu k odstranění vad žádosti, ačkoli měl podle § 110 odst. 4 stavebního zákona řízení zastavit bez dalšího projednávání žádosti, tedy i výzvy k předložení projektové dokumentace. Projektová dokumentace totiž konkretizuje předmět žádosti o dodatečné stavební povolení a její absence je esenciální vadou žádosti o dodatečné stavební povolení bránící jejímu projednání. Bylo úkolem žalobce přiložit projektovou dokumentaci již k žádosti o dodatečné stavební povolení (viz rozsudek NSS ze dne 11. 10. 2024, č. j. 6 As 314/2023-38, odst. 23).

Shodu s prvopisem potvrzuje: Mgr. E. M.

31. Byť tedy měl stavební úřad řízení zastavit s odkazem na § 110 odst. 4 stavebního zákona, nikoli podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu, na správnosti jeho závěru o nutnosti řízení zastavit to nic nemění. Již proto nemůže být žalobce s žalobou úspěšný.
32. Žalobce se ve správním řízení bránil tím, že projektovou dokumentaci ani závazné stanovisko orgánu územního plánování nebyl povinen dokládat s ohledem na to, že stavba je skleníkem, který nevyžaduje žádné povolení ze strany stavebního úřadu.
33. Pomine-li soud již tu skutečnost, že se žalobce sám popíral, když na jednu stranu žádal o dodatečné povolení stavby a na stranu druhou v tomto řízení tvrdil, že stavbu lze realizovat ve volném režimu, správní orgány správně vyhodnotily žalobcovu argumentaci jako zjevně účelovou.
34. Stavební úřad se při několika kontrolních prohlídkách seznámil s faktickým stavem a povahou stavby. V prvostupňovém rozhodnutí shrnul, že je realizována ze dřeva (obvodové stěny i podlaha jsou dřevěné) a její střecha je kryta taškami. V přízemí se nacházejí okenní otvory a vstupní dveře, v podkroví francouzské okno. Ve správním spisu je založena i fotografie stavby, která uvedenou charakteristiku stavby podporuje. Ostatně žalobce tento popis stavby nezpochybňuje. Jen tvrdí, že stavba stále není dokončena a že její provedení odpovídá místním podmínkám.
35. Podle ustálené judikatury ale k doložení účelu stavby nepostačuje „*pouhé formální označení stavby a tvrzení o tom, že právě o takovou stavbu jde, či vágní zmínky*“ o jejím „*budoucím fungování [...] v projektové dokumentaci, která řeší pouze technickou stránku věci, přičemž tvrzený účel stavby z ní obsahově nevyplývá*“. Musí být prokázáno, že o určitou stavbu, jak je (formálně) označena v projektové dokumentaci, skutečně (materiálně) jde. Při rozhodování o dodatečném povolení stavby nejde „*o „předjímání“ budoucí činnosti stavebníka, [...] nýbrž o jednoznačné určení, zda je skutečně dodatečně povolována stavba, kterou lze v nezastavěném území umístit a která je tedy v souladu s veřejným zájmem na ochraně nezastavěného území, přičemž toto posouzení je vztaženo k okamžiku vydání předmětného rozhodnutí. [...] zkoumá se aktuální naplnění zákonných podmínek pro dodatečné povolení stavby*“. „*[D]ůkazní břemeno nese v těchto otázkách vždy stavebník nebo vlastník stavby (žadatel o dodatečné povolení)*“ (viz rozsudek NSS ze dne 16. 7. 2014, č. j. 5 As 161/2012-36, č. 3117/2014 Sb. NSS).
36. Byť se citovaný rozsudek k otázce zkoumání skutečného účelu stavby vyjadřoval v souvislosti s dodatečným povolením stavby v nezastavěném území, u něhož je nutné zkoumat splnění podmínek mj. dle § 18 odst. 5 stavebního zákona, není důvodu, proč závěry o materiálním posuzování povahy a účelu stavby nepřevzít i v nyní projednávané věci. Ostatně i následná judikatura NSS z nich v obdobných případech vychází (srov. např. rozsudek NSS ze dne 18. 8. 2023, č. j. 4 As 429/2021-36, nebo ze dne 22. 8. 2024, č. j. 9 As 7/2024-38).
37. Důkazní břemeno ohledně prokázání skutečného účelu stavby tak spočívalo na žalobci. Ten se přitom omezil jen na (až absurdní) tvrzení o tom, že dřevěný srub je ve skutečnosti skleníkem. Žádné důkazy o tvrzeném účelu stavby nedoložil. V odvolání sice sugestivně líčil, že různé rostliny vyžadují různou míru světla, tedy že například salát, ředkvičky či špenát lze pěstovat i bez vysokého množství slunečního záření, případně že částečná prosklenost umožňuje i pěstování hub. Sám nakonec ale přiznal, že k těmto účelům stavba doposud neslouží, neboť není dokončená. Nicméně soudu není zřejmé, jak si žalobce dokončení stavby tak, aby sloužila jako skleník, představuje. Dřevěný srub lze těžko k tomuto účelu uzpůsobit, aniž by se změnila jeho podstata.

Shodu s prvopisem potvrzuje: Mgr. E. M.

38. Nelze zapomínat, že správní orgány mohly posoudit skutečnou povahu stavby, protože ta byla již realizována. I z její fotografie přitom vyplývá, že je plně způsobilá k tomu, aby byla užívána. Podle zjištění z kontrolních prohlídek v ní žalobce, resp. právní předchůdce skladovali věci. Rozhodně v ní však nepěstovali rostliny či houby. Nic tak nebránilo tomu, aby stavební úřad posoudil, jakou má fakticky povahu a jakému účelu má sloužit. Podle NSS se přitom podle okolností věci při rozhodování o dodatečném povolení stavby také zkoumá dosavadní skutečný způsob užívání stavby, je-li již, i přes absenci příslušných veřejnoprávních povolení či souhlasů, fakticky užívána. Tím se nepředjímá budoucí činnost stavebníka (zda bude stavbu užívat v rozporu s povolením), nýbrž se k okamžiku vydání rozhodnutí jednoznačně určuje, zdali lze stavbu dodatečně povolit za podmínek v § 129 odst. 3 stavebního zákona (viz rozsudek č. j. 5 As 161/2012-36).
39. Žalovaný tak zcela přiléhavě odkázal na literární rčení, které ve své rozhodovací činnosti opakovaně používají i soudy: „*když něco vypadá, plave a kváká jako kachna, bude to patrně kachna*“ (srov. nález Ústavního soudu ze dne 5. 11. 2018, sp. zn. III. ÚS 4072/17, a dále rozsudky Krajského soudu v Praze ze dne 27. 5. 2024, č. j. 43 Af 21/2021-229, odst. 97, či ze dne 28. 3. 2024, č. j. 43 A 40/2022-34, odst. 31). Jednoduše aplikováno na tento případ: To, že žalobce začne tvrdit, že bude v dřevěném srubu pěstovat rostliny a houby, z něj nedělá skleník. Žalobce se jen zjevně snaží obejít povinnost stavbu dodatečně povolit. Takovému postupu ale nelze poskytnout právní ochranu.
40. V kontextu výše uvedeného je proto nerozhodné, zda žalobce použil argumentaci o skleníku až v odvolání, jak tvrdil žalovaný, nebo již v žádosti o koordinované závazné stanovisko, resp. v doplnění žádosti o dodatečné stavební povolení. Na skutečné povaze stavby to nic nemění. Ze správního spisu zjevně plyne, že stavba jako skleník nesloužila, a ani tak tomu nemůže v budoucnu být (aniž by nebyla podstatně přebudována, což by z ní ale činilo stavbu zcela odlišnou). Z toho důvodu ani nebylo třeba, aby se žalovaný podrobně vypořádával s argumentací o povaze stavby jako skleníku. Jelikož se jednalo o argumentaci účelovou, postačilo, že žalovaný odkázal na dostatečná zjištění stavebního úřadu o skutečné povaze stavby jako dřevěného srubu. Tím se správní orgány s tvrzeními žalobce řádně vypořádaly.
41. Soud uzavírá, že sám žalobce požádal o dodatečné povolení stavby. Ta je podle všeho dřevěným srubem, nikoli skleníkem. Chtěl-li žalobce, aby správní orgány jeho žádost projednaly, byl povinen k žádosti připojit projektovou dokumentaci a závazná stanoviska dotčených orgánů. Jelikož tak neučinil, stavební úřad správně řízení o jeho žádosti zastavil. Soud proto v rámci tohoto řízení neshledal žádné pochybení. Námitky vztahující se k odstranění stavby musí žalobce uplatnit právě v řízení o odstranění stavby. Proti nařízení odstranění stavby se pak může bránit odvoláním k žalovanému, případně před správním soudem v nové žalobě. V nynějším řízení ale nemá posouzení těchto námitek své místo.
42. Obecným odkazem žalobce na odvolání v závěru žaloby se soud blíže nezabýval, protože nespĺňuje požadavky kladené na řádně uplatněný žalobní bod (viz rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58, č. 835/2006 Sb. NSS).

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

43. Jelikož soud neshledal žádnou z námitek důvodnou a současně nezjistil žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlédnout z úřední povinnosti, žalobu pro její nedůvodnost zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

44. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšnému žalovanému pak žádné náklady řízení nad rámec běžného výkonu úřední činnosti nevznikly. Proto soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 17. července 2025

Mgr. Ing. Petr Šuránek v. r.
předseda senátu